

Володимир Піка

Ми будемо жити вічно...

Микола Кальнін

*Для початку поставимо Азнавура.
«La bohème» наприклад. Слова
тут ні до чого, головне – музика.*

Кальнін Микола Ольгердович народився 2 травня 1946 року в селі Олександрівка Тамбовської області. 1970 року закінчив Інженерно-механічний всесоюзний заочний машинобудівний інститут. 1977 закінчив ВДІК. З 1977 року на «Укркінохроніці», кінорежисер. Фільми: «І залишаються легенди», 1977, «Вага олімпійського молота», 1978, «Обов'язок і пам'ять», 1978, «Музика нашої молодості», 1979, «Наш Орлянкін», 1979.

57

Я знав Колю майже все його київське життя. Усього тільки три роки, проте ми встигли зняти разом три фільми, з'їздити до Рівного, злітати до Абхазії та спуститися у Ново-Афонські печери. Ми бачили дельфінів, їли шашлики в Гаграх і в Сочі, виливали в унітаз дюжину пляшок прокислого червоного вина на турбазі в Леселідзе. У Тбілісі познайомилися з Параджановим і всю ніч пили чаю з його сусідками. На власні очі бачили рекордний стрибок Ященка (234 см.) на тбіліському «Динамо». Зліпили не одну сотню пельменів, переносили ангину від крижаної травневої окрошки. За одну хвилину усією знімальною групою, з апаратурою та синхронною «Ерою» сідали в поїзд на станції Ворожба. Стояли під Херсонським дзвоном, різалися в підкидного всю ніч у поїзді «Севастополь – Київ». Купували кольоровий телевізор, пили «Румунешти» в молдавському погрібку, мріяли на березі Сейму в Путивлі. У Глухові купували альбом Матісса, гуляли по «дворянському гнізду» вздовж Орлика і читали вірші в Орлі. В «Бризі» на Ігорівській пили пиво, сиділи з партизанами біля вогнища в лісі між Овручем та Лугинами. Двічі святкували дні народження. Його і мій.

Одного разу, на цілий вечір 21 серпня 1978 року, стали знаменитими після виступу в прямому ефірі УТ з фільмом «Вага олімпійського молота» про металників Седих і Бондарчука...

Все це закінчилось записом у трудовій книжці: «Роботу припинено у зв'язку зі смертю 27 липня 1980 року». Начальство наказало Колю на студію не привозити.

16 серпня 1979 року в Орлі, коли ми вантажили в УАЗик ящики з Коліними книжками (а їх було штук п'ятсот), я пожартував: «Навіщо тобі стільки? Життя не вистачить, щоб усе прочитати». «Не хвилюйся, – відповів він, – ми будемо жити вічно!»

Хто знав тоді, що сам він залишить собі тільки 711 днів з цієї вічності.

Тексту небагато, але на одну пісню вистачить.

22 квітня 1979. На зйомці епізоду «Музика нашої молодості».

Сергій Параджанов, Тетяна Жигеева, Микола Кальнін, Віктор Гноевий, Володимир Піка. Тбілісі, вул. Коте Мехсі, 17. 17 липня 1978.

Тбілісі. 17 липня 1978.

Леселідзе. 19 травня 1978. Коля Кальнін.

